

SĂ PĂSTRĂM BOGĂȚIA PRIN MILOSTENIE

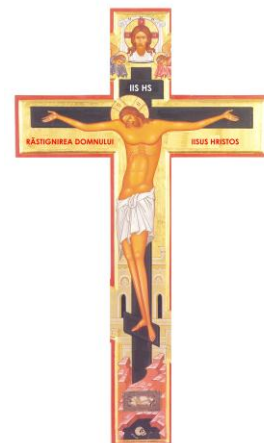
- Duminica a 22-a după Rusalii -

”*Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia; Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura...*” Bogatul se chinuia în iad nu pentru că ar fi fost bogat, nu din cauza bogăției lui, iar Lazăr se desfăta în rai nu pentru că fusese sărac. Bogăția în afară de măsură, cu orice titlu și prin orice mijloc ar fi fost câștigată, are întotdeauna în ea un izvor de nedreptate și neomenie. Soluția Sfinților Părinți este distribuirea bogăției prin milostenie. Bogatul a ajuns în iad pentru nesimțirea lui. Cea dintâi patimă a lui era nesimțirea și o lipsă de dragoste care nu are pereche. Căci nu este totuna dacă cineva, fiind lipsit, nu ajută pe altul lipsit, sau dacă cineva, trăind în toată desfătarea, fără grijă, lasă pe alții să se istovească de foame. Bogatul a ajuns în iad pentru că n-a știut ce este iubirea față de aproapele, n-a știut ce este mila; pentru împietrirea inimii lui, pentru indiferența sa. Chiar dacă bogatul nu era în mod direct responsabil de soarta săracului și nu avea vreo vină pentru sărăcia acestuia, totuși îl cunoștea și știa că trăiește în foame, fără adăpost și că era bolnav. Nu era responsabil formal. Dar ca om, ca frate, era responsabil. Avea mijloacele cu care să-i schimbe soarta sau cel puțin să i-o amelioreze. Iar ca om, avea datoria să o facă. Dar el a fost mândru, arogant, disprețuind pe Lazăr și pe alții aflați în situația lui. A fost pedepsit pentru că fusese lipsit de milă. Mila este virtute și trăsătură fundamentală a vieții creștine și a creștinului pentru că nu ești creștin decât când ești milostiv. Nemilostivirea se pedepsește pentru că este un păcat față de porunca lui Dumnezeu și un păcat față de datoria pe care tu o ai față de semenul tău, față de oameni. Se știe că mila are două sensuri: este sentiment, pe de o parte, și act sau faptuire, pe de altă parte. Sentimentul este exprimat prin expresia „*mi-e milă de cineva*” sau „*mi se face milă de cineva*”, în timp ce actul este „*a face milă cu cineva*”. Acest fapt pune conștiinței noastre o problemă, și anume să nu rămânem doar la aspectul sentimental al milei, ci să ne străduim ca sentimentul să-l transformăm în act. Mila este fructul iubirii, iar iubirea este faptuire. Dumnezeu ne cheamă la iubire și vrea ca noi să iubim, pentru că numai iubirea ne fericește, ne mulțumește, ne împlinește. Să nu fim deci indiferenți față de ”*cei ca Lazăr*” din jurul nostru. Să avem milă și iubire făptuitoare. Să nu lăsăm ca mila noastră să treacă cu indiferență pe lângă ei, deoarece iubirea este responsabilitatea supremă pentru altul. Când iubești cu adevărat, te simți responsabil față de cel și cei pe care-i iubești. Făcând binele din iubire, vom aduce mângâiere, alinare și bucurie celor mai triști ca noi și vom face dovada că am înțeles faptul că atâta valorăm ca oameni, câtă bucurie facem în jurul nostru. Fapta de milostenie ne ajută să avem părtașie de lumină și să-L cunoaștem pe Dumnezeu ca lumină.

CREȘTINI ȘI HALLOWEEN

Halloween-ul era o sărbătoare păgână din vechime, când celții celebrau trecerea în noul an. Celții, popor păgân, au trăit în urma cu peste 2000 de ani în teritoriile de acum ale Irlandei, Angliei și nordul Franței. Ei credeau că la originea vieții se află moartea, motiv pentru care la mare cinste se afla zeul Samhain, stăpânul morții. Începutul sezonului friguros, coincidea cu începutul întinericului și al morții. Astfel, în seara de 31 octombrie spre 1 noiembrie, celții sărbătoreau Noul An, o sărbătoare închinată de fapt Zeului Morții, Samhain. Aprindeau pe un deal un mare foc care trebuia să primească ofrandele aduse zeului morții – nu numai roade ale pământului, dar și sacrificii de animale și chiar oameni. Celții credeau că, mulțumit de ofrande, zeul permitea morților să se întoarcă la căminele lor. Acea credință stă acum la baza escapadelor nocturne în costume care imită fantomele, vrăjitoarele, spiridușii sau demonii, pentru că prin acest act de imitare a spiritelor cei vii încercau să intre în contact și în comuniune cu cei morți. Halloween-ul are așadar la bază practici oculte prin care se încerca intrarea în comuniune cu sufletele morților și cu demonii, în urma unui ritual în care erau sacrificați oameni în cinstea zeului morții. Halloween-ul se îmbracă astăzi într-o aparență de farsă, joacă și distracție. Chiar și aparent inocentul joc de-a „*ne dați ori nu ne dați*”, își are originea în ritualul celților care credeau că sufletele morților astfel eliberate de Samhain sufereau de o mare foame și umblau cerșind pe la casele lor. Părinții și copiii zilelor noastre sunt angrenați într-un scenariu simbolic tulburător, ca și în credința celților, care se costumau și deveneau slujitori ai zeului morții. O manifestare precum Halloween-ul nu numai că-i învață pe copii că vrăjitoria, magia și alte practici oculte sunt cel puțin neutre, sugerându-se astfel că practicarea lor ar fi lipsită de consecințe, dar, mai mult decât atât, îi integrează într-un scenariu simbolic în care cei mici devin slujitori ai diavolului. În momentul în care astfel de lucruri ne sunt prezentate de o întreagă industrie mass-media, ar trebui să ne sporim atenția, întrebându-ne dacă nu cumva tocmai acest spirit de glumă reprezintă o farsă sub a cărei mască se ascund lucruri foarte serioase? Este tocmai încercarea de a seduce și a pune stăpânire pe sufletele copiilor, de a le jupui inocența și de a le batjocori, în cele din urmă, trupurile. Pentru a-i transforma pe copii în agenți ai consumului, s-au dezvoltat cele mai sofisticate strategii de marketing și publicitate. Halloween se impune astăzi ca mijloc de divertisment. Să nu credem însă că de la stăpânitorul întinericului ne va veni lumina. Lumina vine pentru cei ce călătoresc pe calea cea strâmtă către Împărăția lui Dumnezeu. Cea mai mare comoară pe care nu ne-o poate lua nimeni este însăși dreapta credință prin care putem să ne împărtășim cu Hristos, piatra cea din capul unghiului! Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce sunt Fericirile?

Răspuns: După rânduiala Vechiului Testament, pentru a împlini Legea, credinciosul trebuia să asculte de cele 10 porunci. Potrivit cuvintelor Mântuitorului: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5, 17), cele 10 porunci trebuie păzite și de creștini, întocmai. Pe lângă aceste zece porunci, Mântuitorul a mai dat creștinilor alte nouă îndemnuri, prin care se împlinește Legea, în scopul desăvârșirii morale. Pe acestea nu le-a dat însă în chip de oprire sau porunci, ci în chip de „fericiri”, fiindcă ele se potrivesc deplin cu smerenia și blândețea Mântuitorului Hristos. Pe de altă parte, cele nouă Fericiri sunt atât de potrivite cu năzuințele sufletului creștinului, încât, numai auzindu-le, suntem îndemnați singuri să le îndeplinim. În acest înțeles Sfântul Apostol Iacov numește legea Noului Testament „Legea cea desăvârșită a libertății” (Iacov 1, 25). Faptul ca Mântuitorul înfățișează laolaltă fericirea și desăvârșirea, arată că acestea sunt strâns legate. Într-adevăr, nimeni nu poate fi fericit fără a fi desăvârșit, iar cel ce cucerește desăvârșirea morală dobândește prin aceasta și fericirea. De aceea, în fiecare fericire trebuie să deosebim mai întâi învățătura sau îndemnul și apoi fericirea sau făgăduința răsplătirii. Pe scurt, prin „Fericiri” se înțeleg cele nouă căi pe care creștinul trebuie să meargă pentru a ajunge la fericirea veșnică, cele nouă virtuți prin care putem dobândi fericirea.

Întrebare: Care este fericirea întâi și ce înțeles are?

Răspuns: „Feriți-vă cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor” (Matei 5, 3). Prin aceste cuvinte, Mântuitorul ne învață că prima virtute pe care trebuie să ne-o însușim pentru a intra în împărăția cerurilor, adică pentru a dobândi fericirea, este sărăcia cu duhul. Dar ce înseamnă „sărăcia cu duhul”? După Sfântul Ioan Gură de Aur, cuvintele „săraci cu duhul” înseamnă „smeriți de bună voie”, adică lipsiți de trufia minții și de nemăsurata iubire de sine, păcate prin care au căzut îngerii cei răi și primii oameni. Ele nu arată deci pe cei neînțelepți, neștiutori sau simpli, ci pe cei ce se socotesc pe sine astfel. Creștinii care cunosc și urmează pe Hristos sunt „învățați de Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4, 9) și „fii ai luminii” (1 Tesaloniceni 5, 5), întrucât au dobândit învățătura dumnezeiască de la Biserică, prin harul Sfântului Duh. Săraci cu duhul sunt creștinii care, cugetând neconținut la desăvârșirea dumnezeiască, își dau seama cât de departe sunt ei de ea; cei ce își dezlipesc de bună voie inima de bunurile pământești, își golesc mintea de cunoștințele cele deșarte și își eliberează sufletul de iubirea celor vremelnice, pentru ca, astfel sărăcită, mintea să dorească a fi umplută cu bunurile cerești, cu bogăția științei dumnezeiești și cu iubirea celor veșnice. Acești creștini, oricât ar fi de virtuozși, nu se cred niciodată desăvârșiți, ci râvnesc și se străduiesc fără încetare să urce treaptă cu treaptă, cât mai sus, pe scara desăvârșirii. Pătrunși de convingerea că nu au nimic de la sine, ei sunt încredințați că sunt departe de fericirea veșnică și imploră neconținut îndurarea harului lui Dumnezeu. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITAȚI
Miercuri 4 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 6 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 7 noiembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 8 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Șarpele și șoarecele

Odată, un rege a poruncit să fie omorâte toate persoanele bătrâne, că ele nu mai sunt de folos. Supușii săi, cu neplăcere, duseră la îndeplinire porunca, deoarece regele era puternic și sever. Doar unul singur nu ascultă de porunca lui și își ascunse părinții într-o peșteră. Într-o zi, comandantul se trezi cu un șarpe în jurul gâtului. A strigat cât a putut, dar nimeni n-a reușit să-l ajute. Bătrânii care aveau experiență cu șerpii nu mai trăiau, iar cei tineri nu știau cum să procedeze. Atunci tânărul care-și ținea ascuns părinții alergând la ei, i-a întrebat ce trebuie să facă pentru a scăpa de un șarpe. Și tatăl îl sfătui: „Prinde un șoarece și du-l în camera regelui. Acolo lasă-l liber și vei vedea ce se va întâmpla!”. Tânărul făcu ce-l sfătui tatăl său. Când șarpele zări șoarecele, începu să se desprindă de pe gâtul regelui și să-l urmărească pe șoarece. Numai de cât tinerii mai puternici au luat ciomege în mâini și au omorât șarpele. După ce regele își reveni în fire, îl întrebă pe tânăr cine i-a dezvăluit acest mister. Acesta îi spuse adevărul. Atunci regele se gândi îndelung și se pocăi de greșeala făcută.

Cei trei fii

Într-un sat, trei femei voiau să aducă apă de la fântână. Nu departe de acest loc stătea un înțelept și ascultă cum cele trei femei își laudau fiii. „Fiul meu, spuse prima, este așa de inteligent, încât îi lasă în urmă pe toți ceilalți”. „Al meu, spuse a doua, cântă așa de frumos ca o privighetoare. Nici un alt băiat nu are o voce așa de frumoasă ca cea a fiului meu”. „Iar tu, de ce nu-ți lauzi băiatul?”, o întrebă una pe cea de-a treia femeie. „Fiul meu nu are nimic deosebit în el, nu l-aș putea lauda pentru ceva. El nu-i decât un băiat obișnuit ca toți ceilalți”. Femeile își umplură gălețile și plecară spre casă. Înțeleptul merse încet după ele. Gălețile fiind grele, ele se opriră să se odihnească. Atunci veniră în întâmpinarea lor tocmai fiii lor. Primul făcu o săritură, veni pe mâini și așa începu să meargă. Femeile strigară: „Ce băiat deștept!”. Al doilea începu să cânte ca o privighetoare și femeile îl ascultară cu entuziasm. Al treilea băiat veni la mama sa, îi luă găleata din mână și o duse acasă. Atunci femeile îl întrebă pe înțelept: „Ce spui despre fiii noștri?”. „Unde sunt fiii voștri? le răspunse bătrânul. Văd doar un singur fiu”.

N-am timp

O fetiță, pe nume Dana, se adresă mamei sale: „Mămico, de ce nu vrei să te joci cu mine?”. „Pentru că nu am timp”, îi răspunse ea. Dialogul continuă. „De ce nu ai timp?”. „Pentru că trebuie să lucrez”. „De ce lucrezi?”. „Pentru că să câștig bani”. „De ce câștigi bani?”. „Pentru că să pot să-ți dau de mâncare”. După o scurtă pauză, Dana spuse: „Mămico, mie nu-mi este foame”.

